

Kristina Aamand

**SAFE
ZONE**

I SKYGGEN

Alvilda

Det føles, som om den gule Nettopose vejer 20 kilo. Mindst. Håndtagene skærer ind i huden og laver røde furer i min hånd. Jeg standser op på stien i et mørkt mellemrum, hvor den ene gadelygte giver op, og den næste ikke når hen. Jeg flytter posen over i den anden hånd.

Sidst Baby var på vægten, sagde den otte kilo. Han føles meget tungere nu. Dødvægt.

Jeg drejer væk fra stien og ser mig over skulderen, før jeg baner mig vej ind i det store buskads. Visne grene knækker under mine fødder, hver gang jeg tager et skridt. Det føles som at gå på chips. Baby elsker chips, især osterejer. Mor siger, at han ikke kan tåle osterejer. At han skal have mad med vitaminer og mineraler, som passer til hans alder. Ellers bliver han fed. Eller død, kan jeg nu tilføje.

Jeg er så langt inde i buskadsset, at jeg ikke kan ses fra stien. Det er et sikkert sted. Jeg stiller posen fra

mig og sætter mig på hug. Jorden er tør. Jeg graver med hånden. Det øverste lag er let, men nedenunder er jorden fastere. Hård.

Jeg ser mig omkring. Visne blade, en coladåse, cigaretskod, en lyseblå papæske, hvor der står ”Graviditetstest – stav til hjemmebrug, sikkert svar på to minutter”. Hvem åbner en graviditetstest her? Folk er underlige.

Jeg ville ønske, at jeg havde taget en brun papirpose, der ikke lyser op som en advarselstrekant. Jeg samler blade og kviste, bruger begge mine hænder. En torn borer sig ind lige under min pegefingernegl. Jeg trækker den ud og putter fingeren i munden. Det svider, men der er ingen blodsmag på min tunge. Mine fingre er iskolde. Jeg skynder mig. Flere blade, al den jord, jeg kan skrabe sammen.

Så åbner jeg forsigtigt posen. Ryggen ligger øverst og ligner et hvidt lammeskind – hvis man ser bort fra hundehovedet. Jeg binder en hård knude på posen og smider jord og blade på, indtil der ikke er mere gult at se. Nu er Baby, vores bichon frisé, en bunke jord i en busk. Ingen vil undre sig. Folk går frem og tilbage på stierne. Til og fra stationen, centret og skolen. De ser ligeud mod det næste, de skal. Aldrig ud til siden. De kigger ikke ind i busken. De ser ikke, hvor hunden ligger begravet. Folk ser det, de helst vil se.

TORSDAG DEN 13. FEBRUAR

Sulten sniger sig ind på mig. Ind i min krop, i mine tanker, ind i mit døde hjerte. Jeg ville ønske, at jeg ikke kunne mærke sulten. Bare bevæge mig på dansegulvet, hvor rytmen fra den høje musik giver mig følelsen af at have en puls. Men det er umuligt at ignorere. Der er blod i alle omkring mig. Det bevæger sig rytmisk i deres årer, lige bag ved den tynde hud.

”Vi lukker, venner. Festen er slut, ” siger Noah, klubpædagogen med islandsk sweater, skæg og I-kan-altid-komme-til-mig-smil og tænder lyset. ”Sorry, vi har lovet jeres forældre at sende jer ud ad døren klokken 21, og den er allerede to minutter over.” Han ryster beklagende på skuldrene og glipper med øjnene i skæret fra de lange lysstofrør i loftet.

”Noah, du kan ikke stoppe midt i Timberlake,” råber en pigestemme. ”Don’t stop the feeling, for fanden.”

Alle pigerne er vilde med Noah. Han har en kære-
ste, og han har hæklet en fuldstændig fejlfri bikinitop
til hende.

”Det er ikke jer, som skal svare på sytten mails
fra sure forældre, når I kommer senere hjem end af-
talt. Det er game over. Husk, læg sodavandsdåserne
i kassen, sæt stole og borde på plads, og gå lige
hjem.” Noah løfter hånden til hilsen, da den første
far kommer indenfor med bilnøglen dinglende om
pegefingeren.

Jeg tager jakke på og lukker den. Det er ikke særlig
koldt udenfor, men jeg ved, at mor vil tale om afkø-
ling og immunforsvar, hvis hun ser mig fra vinduet
uden jakke. ”*Jeg er sygeplejerske, jeg ved, hvad jeg
snakker om,*” plejer hun at sige.

Noah lægger en hånd på min skulder, da jeg forsø-
ger at snige mig ud under radaren.

”Sander, er du okay, makker?” Han ser under-
søgende på mig.

”Selvfølgelig, hvorfor skulle jeg ikke være det? Tak
for i aften.”

Jeg-hedder-Fayaz-men-kald-mig-Felix står udenfor
og ryger. Han vinker mig hen til sig. ”Hey, skal du
med videre?”

”Nej, jeg skal hjem.”

”Vi har vinterferie, for fanden. Dig og mig, vi er natdyr. Ikke som de andre curlingkids, der skal hjem og putte.” Han peger hen mod en bil, hvor en far holder døren for en pige fra parallelklassen. Hun hopper ind på forsædet. ”Jeg vil vædde en halvtredser på, at farmand trækker en myslibar og en brikjuice frem fra midterkonsollen om tre, to, en ...” Han griner.

”Min mor, hun har det ikke så godt. Så jeg GÅR hjem.”

”Selvfølgelig. Respekt for det.” Felix nikker og trækker kraven højere op om ørerne. ”Fucking børnefest.”

Det føles rart at mærke den kølige luft på mine brændende varme kinder. Jeg går langsomt. Sætter den ene fod foran den anden, trækker tiden ud. Mine Doc Martens gnaver stadig, selv om det er over et år siden, jeg fik dem af min far. Han var helt oppe at køre. Så glad, at man skulle tro, at det var ham selv, der skulle gå rundt med dem på. Han havde lavet et print til mig. *How to break in a pair of Doc Martens*. Jeg fik det sammen med et par særlige friktionsfrie hiking-sokker. Far forklarede, hvordan støvlerne skal gås til, med en stemme, som mindede mig om dengang, vi havde sådan-laver-man-en-baby-snakken.

”Du starter med at have skoene på fem minutter ad gangen,” sagde han. ”Indenfor. Små skridt, stille og roligt. Forestil dig, at du er en cowboy, der skal ride en

vild hest til. Når du har dem på, bliver du ved med at gå. Det vil være smertefuldt. Vablerne kommer man ikke uden om. Men du sætter den ene fod foran den anden. En magisk dag sker det, de giver sig hundrede procent og passer til dine fødder som Askepot og hendes sko. De sko bliver din faste følgesvend, som de var for mig, da jeg var ung.” Hans stemme blev tyk, og han havde tårer i øjnene, da jeg tog dem på. Det mindede mig om det realityshow, mor ser, hvor mødre tuder, når de ser deres døtre i brudekjole.

Da jeg kom hjem fra far, havde jeg de sorte Doc Martens på. Baby trippede mig i møde i entreen og snusede nysgerrigt til skoene. Jeg havde lagt mine Nike Classic med de røde og blå fartstriber i skotøjsæskan.

Jeg havde ikke været hjemme i fem minutter, før hun ringede ham op.

”Det er ikke sko for en 15-årig. Sanders fødder er ikke færdigudviklede. Jeg er sygeplejerske, jeg ved, hvad jeg snakker om. I øvrigt har Sander allerede alt for meget sort. Han skal have friske farver. Du kunne godt have spurgt mig først!”

Hun sendte mig ind på værelset, som hun altid gør, når hun taler i telefon med far.

Hun siger, at der ikke er nogen grund til, at jeg skal trækkes ind i den konflikt.

Hun råbte ind i telefonen. Længe. Jeg kunne høre hvert eneste ord. Som altid.

Jeg drejer ind ved Kernehusene. Der er lys bag gardi-
nerne i stuen. Jeg går ind ad lågen, hvor postkassen
markerer, at her bor en mor og en dreng. Den hvide
stickermor står tæt ved den lille stickerdreng med
skateboardet. De holder hinanden i hånden. På den
ene side står sticker-Webergrillen, og på den anden
logrer stickerhunden glad. Jeg går forbi hoveddøren
og hen til skuret.

Det roder med papkasser, julepynt og havegrej. Fars
værktøj hænger stadig på væggen. Han har bedt om
at få det mange gange, men mor siger, at far har taget
nok, og nu er det længe siden, han sidst har spurgt.
Jeg tænder lygten i min telefon og finder skotøjs-
æskan frem under sløjdebænken. Så lirker jeg mine
Doc Martens af, trækker forsigtigt ud i strømpen, så
den slipper vablen, og nyder et øjeblik at mærke det
kolde gulv mod mine svedige tæer.

Der lyder fodtrin i gruset udenfor. Jeg skynder mig
at lægge mine Docs i æskan, maser mine fødder ned
i Nikeskoene, skubber æskan så langt ind under bor-
det, som mit ben kan nå, og haster udenfor.

”Uh, det er bare dig.” Genboen, Rani, står ved

lågen og sukker lettet, da han ser mig. ”Jeg troede, det var en tyv.” Han skutter sig og trækker det pink sjal tættere om skuldrene. ”Jeg så nogen snige sig rundt med en lygte, og jeg løb ud. Det er konens.” Han smiler undskyldende og peger på sjalet.

”Bare rolig, Rani, det er ingen tyv. Det er bare mig.”

”Vi må jo passe på hinanden. Jeg har hørt, der er mange indbrud. Det er Østeuropa. De laver vores terrasse, og så tømmer de huset bagefter.”

”Hvad sker der?” Mor kalder fra hoveddøren og forsøger at overdøve Baby, som gør hysterisk.

”Det er bare din dreng. Han er hjemme. Jeg troede, det var en kriminel. Sort tøj, lommelygte, sniger sig rundt.” Rani griner og løfter hånden til hilsen. ”Hvornår kommer I og spiser på restauranten? Det er længe siden. Butterchicken. Jeg laver det til jer, helt perfekt.”

”Snart, Rani. Jeg har haft så mange vagter på plejehjemmet, at jeg næsten glemmer at spise.” Mor tager Baby op på armen og aer den hvide krøllede pels, indtil hans gøen bliver til små hikkende vuf. Hun har sit grå velourjoggingsæt på, og det skulderlange lyse hår, der altid er sat op i en knold, når hun er på arbejde, hænger løst.

”Kommer du ind, Sander?” Hun skjuler et gab med bagsiden af hånden, og det er tydeligt, at hun er træt, og at det ikke er et spørgsmål.

Mor bliver stående, indtil jeg er helt henne ved døren, og så sætter hun Baby ned.

”Hvordan gik det så, min skat?” Hun læner sig frem, og jeg bøjer hovedet. Hun løfter min hage og giver mig et hurtigt kys på munden. Hun lugter af kaffe med et strejf af ostemad. Hun gider ikke lave aftensmad, når det bare er hende alene hjemme.

”Var det en god fest?” Hun rykker til side, så jeg kan komme indenfor.

”Det var fint.”

”*Det var fint.*” Hun griner. ”Ved du, hvad fint betyder? *For irriterende no tell.* Du fortæller aldrig noget. Alting er bare fint.”

Baby ser undersøgende på mig med sine store brune øjne og presser sig ind til mors underben.

”Jamen det var fint. Jeg ved ikke, hvad jeg skal sige. Der var chips, sodavand og musik. Folk dansede, og så gik vi hjem.”

”Du dansede ikke med en sød pige eller to?”

”Sådan gjorde man måske i gamle dage. Vi danser bare i en klump.”

”Gamle dage. Må man være her med sine 45 år? Og sig mig engang, hvorfor sniger du dig rundt udenfor?”

”Jeg troede, jeg så en rotte i skuret.”

”Åh nej, ikke de rotter igen. Jeg troede, vi havde

fået styr på det. Nu har du vel ikke igen sat posen udenfor, fordi du ikke orker at tage de 20 skridt hen til skraldespanden?”

”Nej nej, det er smidt i.” Jeg laver store øjne. Mor siger, at øjnene er sjælens spejl, og når man ser ind i andres øjne, kan man se, om de lyver eller ej. Jeg er ret sikker på, at jeg huskede at smide den ud ...

”Tænk, at Rani troede, du var en tyv. Det er da godt, at han er på dupperne og føler ansvar for sine naboer. Vi skal vist ikke være bange for indbrud.”

”Næ, ikke så længe han ryger i smug for konen,” mumler jeg.

”Hvad siger du, skat?” Mor er på vej ind i stuen.

”Ingenting.”

”Det er fint, min egen.” Mor sætter sig tungt i sofaen og smider fødderne op på sofabordet. Baby hopper op på hendes skød. ”Jeg skal lige se nyhederne. Der er en eller anden virus i Kina. Heldigvis er det omme på den anden side af jorden. Den smitter åbenbart helt vildt.”

TORSDAG DEN 13. FEBRUAR

Min attribut er selvkontrol, hold hovedet koldt, stay cool. Mine skills er stealth, ikke ses, ikke høres. Min klan er Nosferatu, de nederste i hierarkiet af blod-sugere. Så usynlige som de rotter, der løber under vores fødder i kloakkerne, når vi shopper på Strøget. Jeg er en nobody, som den hjemløse, vi går forbi på gaden. Min disciplin er evnen til at være usynlig i store menneskemængder.

”Kommer du i seng, skat?” Mors stemme lyder inde fra soveværelset.

Jeg sætter mit bogmærke i *Vampire: The Masquerade*, lukker bogen, tager den sidste romkugle i pakken, smider den i munden, går hen til håndvasken og tænder for vandhanen. Jeg skynder mig at sætte glasset ind under strålen, før det bliver koldt. Jeg kan bedst lide mit vand lunkent.

Vi elsker blod.

”Klokken er mange. Vi skal tidligt op i morgen. Du skal derhen. Har du glempt det?”

Hvordan kan jeg glemme det? ”Jesper fra klassen” sendte en besked om det i går:

”Hej sønnike. Glæder mig til at se dig på fredag!”

Og igen i dag:

”Hvad vil du gerne have til aftensmad? Tager ned og køber ind i eftermiddag, skriv.”

Jeg svarede: ”Pizza.” Han sendte en smiley tilbage. Jeg slettede beskeden.

På familiekalenderen, som hænger på køleskabet, er hver anden weekend markeret med brede, sorte tuskrydser, der får det til at se ud, som om de er aflyst.

”Jeg kommer.” Jeg tømmer glasset i en tår og mærker romkuglen bevæge sig nedad.

De lyseblå gardiner er trukket for, og gadelygten sender en tynd stribe lys ind i soveværelset, hvor mor ligger i sengen med Baby for sine fødder.

Jeg smider alt undtagen boksershorts og T-shirt på gulvet ved min side af sengen.

Mor løfter dynen, og jeg kravler op og ind. Jeg trækker den vaskemiddelduftende dyne helt op til næsen og sukker.

”En god nats søvn, skat. Det er det, vi har brug for.” Hun gaber.

Det begyndte, dengang jeg havde mareridt. Far var lige flyttet. Der var huller over det hele. På hylderne, hvor hans tøj plejede at ligge. På knagen i gangen, hvor hans jakke altid hang, når han var hjemme. På badeværelset, hvor hans shaver stod. Hul i sofaen, hvor vi plejede at sidde og se zombiefilm sammen. Hul ved spisebordet. Og ikke mindst hullet i mors hjerte, som hun hulkende fortalte en eller anden om i telefonen. Om natten drømte jeg om en borg beboet af monstre, som kun havde ét i deres store, grønne hoveder: at æde mig og fylde hullet i deres maver. Mor sagde, at jeg gerne måtte ligge i hendes seng. Når jeg puttede mig ind til hende, forsvandt de dårlige drømme. Det er ti år siden. Nu er det mor, som ikke kan falde i søvn uden mig. *"I øvrigt er samsovning sundt for psyken!"* plejer hun at sige. *"Der er forsket i det. Forbindelsen mellem mor og barn er unik. Dit blod er mit blod. Vi har kun hinanden. Dig og mig."*

"Godnat, skat." Hun aer mig på panden.

"Godnat, mor."

Hun ruller om på siden, med ansigtet mod mig. Jeg tæller. En og to og tre og fire. Hendes åndedræt er tungt, da jeg når til 50. Omkring 200 begynder de små gisp, som om hun springer et par vejrtrækninger over. Nu varer det ikke længe, før jeg kan høre det lange, dybe åndedræt. Da jeg var mindre, legede jeg,

at det var lyden af bølger, og at jeg var en sej surfer. Jeg balancerede på mit bræt, mens bølgerne vuggede mig i søvn.

Nu betyder lyden: Flygt!

Jeg lirker mig stille ud under dynens varme, sætter mig op og lader lydløst mine fødder ramme gulvet.

Baby løfter hovedet, snuser, snøfter søvnigt, lægger hovedet tilbage mellem forpoterne og sover videre. Jeg bliver siddende et øjeblik for at være helt sikker på, at de begge bliver liggende. Hvis Baby følger efter mig, vækker han mor, og så vil alting trække ud. Hans trippen på trægulvet får mig til at tænke på kinesisk vandtortur. Vanddråber, der – dryp, dryp – rammer det samme sted på panden, indtil man bliver sindssyg.

Hvis mor vågner, bliver jeg nødt til at sige, at jeg bare skulle på toilettet, og så må jeg starte helt forfra.

Men i dag bliver det let. Mor sover tungt. Lang indånding, længere udånding. Baby ligger som en stor vatrondel, ubevægelig. Jeg famler med hånden på gulvet efter mit tøj, lister hen til døren og sniger mig ud, stille som en skygge. Jeg lukker døren bag mig. Den giver et lille klik fra sig. Jeg venter et øjeblik. De sover stadig. Jeg er ude.

Mor låser døren hver aften, og nøglen sidder i hoveddøren. Jeg trækker vejret dybt ind, da den

kolde natteluft rammer mit ansigt. Endelig. Der er mørkt hos genboen. Den perfekte familie, som planlægger bryllupper og laver mad, der kalder på mere, som mor plejer at sige, når vi spiser Ranis berømte butterchicken. Hos genboen bliver drømme til virkelighed. Det står der på postkassen lige under *Better than Bollywood*. Der er nogen, der kan.

Rani har røget sin sidste smugsmøg og tygget dagens sidste mintpastil. Han ligger i sengen med sin kone i værelset bag de ferskenfarvede røvballegardiner på første sal. I stueetagen ligger hun, Aya. Verdens nok smukkeste pige. Hun går på privatskolen, og der er ingen chance for, at en pige som hende ser på mig. Hun ved slet ikke, at jeg eksisterer. Gardinerne på hendes værelse er trukket for. Nogle gange er der en lille revne, hvor jeg kan se ind, men ikke i dag.

Jeg går ud i skuret og trækker skotøjsæsken frem. Det svider flere steder på mine fødder, end jeg orker at tælle. Det kan mærkes, at jeg har danset i mine Docs. Jeg spytter på min pegefinger, fjerner en plet på venstre støvle og tørrer efter med mit ærme.

Månen er trekvart synlig på den mørke himmel. Der er ingen stjerner at se. Det gør hamrende ondt, hver gang jeg tager et skridt. Far siger, at det skal gøre

ondt, før det gør godt. Hvis jeg kunne have støvlerne på hver eneste dag, så ville det gå lynhurtigt. En time hver nat er slet ikke nok. ”*Walking in my footsteps*,” sagde far, da han tog et billede af mig, første gang jeg havde støvlerne på. Jeg står i hans have, foran den store rosenbusk, med hænderne i siden. Mit skulderlange brune hår dækker halvdelen af mit ansigt, men man kan tydeligt se, at jeg smiler. Da billedet blev taget, tænkte jeg, at mor ville komme til at hade de støvler lige så meget, som hun hader ham. Nu står billedet i en ramme på fars reol.

I nat kan jeg ikke gå så langt, som jeg plejer. Det hårde læder gnaver sig længere og længere ind i kødet på hælene. Jeg har lyst til at stoppe op, tage dem af og gå tilbage i strømpefødder, men jeg gør det ikke. Jeg giver ikke op. Jeg laver en U-vending og går haltende tilbage til skuret.

I mørket kan jeg ane blodpletter på mine lyse strømper. Jeg lægger støvlerne tilbage i æsken og lister indenfor.